

HETTY LUITEN

Niet klein te krijgen

NIET KLEIN TE KRIJGEN

Hetty Luiten

*NIET KLEIN
TE KRIJGEN*

Zomer & Keuning

www.kok.nl
www.hettyluiten.nl

ISBN 978 90 5977 467 4
NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagfoto: Jitka Saniova: Arcangel Images, [Image]store
© 2009 Hetty Luiten/Uitgeverij Zomer & Keuning, Kampen

Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK 1

‘Kan ik het helpen dat mijn man mij in de steek liet? Dat hij op een jong ding viel en van de ene op de andere dag verdween? Is het mijn schuld dat ik nu te weinig geld heb om rond te komen? Ik heb twee kinderen in de puberteit, die stellen eisen!’ De ogen van de vrouw werden vochtig en ze haalde theatraal een pakje zakdoekjes uit haar tas om Kyra op het gemoed te werken.

Kyra maakte echter van de gelegenheid gebruik door snel langs de vrouw heen op de grote wandklok te kijken. Tien voor vier! Ze moest opschieten. Thom zou klokslag vier uur voor het bankgebouw staan waar ze werkte. Om vier uur sloot de bank, dat was normaal. Zij was echter nooit om vier uur klaar. Er lag altijd nog werk dat afgehandeld moest worden voor ze weg kon. Zij was immers de manager van dit filiaal. Maar vandaag had ze beloofd om om vier uur te stoppen en belofte maakt schuld. Bovendien was Thom een man van de klok én ze zouden iets speciaals gaan doen, dus wilde ze niet te laat komen. Hij had namelijk een prachtig huis te koop zien staan. ‘Helemaal perfect,’ had hij enthousiast gezegd toen hij haar tussen de middag belde. ‘Je móét het zien. En snel, want een perfect huis is zomaar weer weg!’ Daar had hij gelijk in. Ze waren al een poosje op huizenjacht en het was eerder gebeurd dat een huis, dat zij prachtig vond, weg was voor ze het aan Thom had kunnen laten zien. Ze konden wel zeggen dat de huizenmarkt was ingestort, maar de beste huizen vlogen toch nog steeds als warme broodjes over de toonbank. Daarbij kwam het niet vaak voor dat Thom zo enthousiast was als nu, want Thom was een pietje-precies en dus zeer kieskeurig.

Daarom had ze beloofd om exact om vier uur de bank te verlaten en met hem naar het huis te gaan kijken. Ze verheugde zich erop. Het leek haar heerlijk om echt met hem

samen te wonen. Ze zagen elkaar vaak en bleven ook regelmatig een nacht bij elkaar slapen, maar elke dag samen in één huis, dat leek haar werkelijk fantastisch. Haar eigen woning was daar te klein voor en zijn woning vond ze te modern, en echt groot was die ook niet. Dus zochten ze samen naar iets wat wel geschikt was. Bovendien wilden ze zo langzamerhand ook weleens proberen of ze kinderen konden krijgen en dan was het ook veel prettiger om in hetzelfde huis te wonen. Kinderen... Ze was inmiddels vierendertig en het werd dan ook de hoogste tijd om een gezin te stichten. Als het lukte, natuurlijk, want dat wist je nooit. Thom was al zevenendertig. Ze waren de jongsten niet meer op dat gebied, maar ze was, op een jeugdliefde na, niet eerder iemand tegengekomen die ze zo leuk vond. Tweeëndertig was ze toen ze hem ontmoette, en al had ze meteen het gevoel dat hij het was, ze wilde wel graag zeker weten of ze genoeg van hem hield voordat ze aan kinderen begonnen. Nu was dat dus zover. Sinds een maand of drie waren ze bezig een huis te zoeken en het werd echt tijd dat ze er een vonden, bedacht ze terwijl ze inwendig glimlachte.

‘Je luistert niet eens,’ zei de vrouw verwijtend.

Kyra schrok op uit haar gedachten en keek mevrouw Rokers aan, die nu de tranen over haar wangen had stromen. Ze had gelijk. Kyra had de laatste zinnen totaal niet gehoord en wist dan ook niet waarom de vrouw nu opeens huilde. Was er nog meer aan de hand dan een man die verdwenen was? En hoezo was het niet haar schuld? Aan haar kon ook wel iets mankeren, want waarom viel die man anders opeens voor een ‘jong ding’?

‘Ik zei dat hij mij ook nog met schulden heeft laten zitten. Ik heb al drie aanmaningen binnen. Straks komt de deurwaarder en ben ik mijn televisie of mijn afwasmachine kwijt.’ De vrouw klonk vinnig en keek Kyra met een indringende blik aan. Kyra merkte dat haar wangen zachtjes kleurden. Het was niet gepast om zulke dingen over een cliënt te denken en het was ook niet gepast om aan

haar eigen leven te denken als een cliënt haar in vertrouwen nam. Zo was ze normaal ook helemaal niet. Ze was juist erg meelevend en had altijd veel begrip voor anderen. ‘Ik zal uw bankrekening aanpassen zodat u duizend euro rood kunt staan, mevrouw Rokers,’ liet ze zich ontvallen. ‘Dan hebt u de tijd om even op adem te komen en te zien hoe u zich financieel kunt redden.’

‘Meen je dat?’ De vrouw lachte. ‘Wat geweldig. Wat fijn dat u begrip hebt voor mijn situatie.’

Kyra knikte ongeduldig, haalde een formulier tevoorschijn en vulde de gegevens van de vrouw in. ‘Als u dan hier even tekent,’ zei ze terwijl ze het formulier naar de vrouw schoof. Een stemmetje in haar achterhoofd waarschuwde haar. Dit is een stomme zet, Kyra, je weet toch wat het hoofdkantoor voor beleid heeft en je hebt geen idee hoe zij aan haar geld moet komen. Je weet helemaal niets van haar!

Maar ze negeerde het stemmetje, ze kon alleen maar aan Thom denken en aan het prachtige huis dat ze zo zouden gaan bekijken. ‘U beseft hopelijk wel dat u rente moet betalen over het bedrag dat u rood staat,’ zei ze nog snel terwijl mevrouw Rokers haar handtekening zette.

‘Ja, ja, maar dat zien we dan wel weer. Als ik eerst maar even uit de brand ben. Wanneer kan ik pinnen?’

Kyra wierp opnieuw een blik op de klok. Vijf voor vier. Als ze het formulier nu nog invoerde in de computer, zou ze niet op tijd klaar zijn, en ze wist dat Thom een afschuwelijke hekel had aan wachten. ‘Morgenmiddag,’ zei ze en stond op om aan te geven dat het gesprek voorbij was.

‘Dan pas? Maar ik heb nu geld nodig,’ wierp de vrouw tegen.

‘Ogenblikje.’ Kyra verliet de bezoekerskamer en zag dat Agnes geen cliënt meer had. ‘Heb jij nog even tijd om een formulier in te voeren of moet je weg?’ vroeg ze haar assistente.

Agnes lachte. ‘Prima, hoor.’

Kyra ging de bezoekerskamer weer in, waar mevrouw

Rokers inmiddels opgestaan was en haar jas had aange-
trokken. ‘Over een uur kunt u pinnen,’ zei ze.

‘Geweldig. U bent een schat.’

Kyra glimlachte, maar negeerde opnieuw het stemmetje in haar hoofd. Dat kan niet goed gaan, zei het. ‘Dan wens ik u het beste en vooral veel sterkte,’ zei Kyra. Ze stak haar hand uit, die mevrouw Rokers met twee handen aannam. ‘Dank u. Sterkte heb ik wel nodig, maar met wat extra geld kan ik tenminste weer vooruit. Erg bedankt, hoor!’

Kyra keek de vrouw fronsend na toen zij de bank verliet, maar tijd om verder na te denken had ze niet. Snel gaf ze het formulier aan Agnes, legde uit wat de bedoeling was, luisterde nauwelijks naar Agnes’ commentaar en greep haar handtas. ‘Dus je controleert de kluis en het alarm voor je vertrekt?’

Agnes lachte. ‘Ja, baas, komt voor elkaar, maak je nou maar geen zorgen. Schiet op en koop dat huis!’

Precies om een over vier verliet Kyra de bank. Ze wachtte even tot ze hoorde dat Agnes de deur achter haar op slot deed, zodat er geen cliënten meer binnen konden komen, en liep toen snel over de parkeerplaats voor het gebouw. Ze zag de auto van Thom nergens, maar dat verbaasde haar niet. Hij zou wel op de straat staan zodat hij zo snel mogelijk weg kon rijden. Ze had het goed gedacht en glimlachte. Ze kende hem inmiddels behoorlijk, dat was duidelijk.

‘Je bent er al!’ zei ze opgewekt terwijl ze naast hem ging zitten en zich naar hem toe boog om hem te kussen.

‘Al?’ zei Thom Bersee fronsend, maar hij beantwoordde wel haar kus. ‘Ik sta hier al tien minuten!’

Het klonk verwijtend, maar Kyra lachte. ‘Dat is je eigen schuld.’

‘En jij bent te laat.’

‘Poeh, zeg, een minuut. Als je dat al erg vindt...’

‘Vier uur is vier uur,’ zei hij terwijl hij de motor startte en optrok.

‘Joh, wat maakt die ene minuut nu uit op een mensenleven,’ vond ze.

‘Misschien op een mensenleven niet, maar wel op de koop van een huis.’

Ze zweeg en slikte haar reactie in. Ze wist immers al jaren hoe precies hij was. Als ze daar nu iets van zou zeggen, zou hij het niet begrijpen. Ze had het vanaf het begin immers geaccepteerd. En bovendien was het geen slechte gewoonte. Het hielp haar wat meer op de klok te letten en wat nauwkeuriger te zijn, want eigenlijk was Kyra redelijk chaotisch en had ze er zelf behoorlijk moeite mee om op tijd te zijn.

‘Ik dacht dat jij de manager was van de bank.’

‘En?’

‘Het wordt tijd dat je leert delegeren,’ mopperde hij.

Kyra fronste haar wenkbrauwen. ‘Hoe bedoel je?’

‘Je werkt elke dag tot vijf, zes uur. Een goede manager zorgt ervoor dat anderen het werk doen zodat ze zelf op tijd weg kan.’

Haar mond viel open en even wist ze niets terug te zeggen. Wat was er met hem aan de hand? Zo chagrijnig kende ze hem eigenlijk niet. ‘Een goede manager,’ zei ze, ‘voelt zich verantwoordelijk voor de zaak en dat doe ik. Daarom wil ik het liefst zelf de deur sluiten en zeker weten dat alles wat gedaan moest worden, gedaan werd.’

‘Maar je hebt Agnes toch?’

‘Agnes had een cliënt toen mevrouw Rokers binnenkwam, dus ik moest haar wel helpen. Ik kon aan haar gezicht niet zien dat ze in de problemen zat, maar toen ze eenmaal met haar verhaal begon, kon ik haar niet meer overhevelen naar Agnes. Het is ook nog eens een vertrouwenskwesitie. Ik kan niet van een cliënt verlangen dat ze eerst haar hart bij mij uitstort en het daarna nog eens dunnetjes overdoet bij Agnes. Dus...’ Ze zweeg en voelde zich opeens belachelijk. Waar was ze mee bezig? Zat ze zich te verdedigen omdat ze een minuut te laat was? Omdat ze haar werk serieus nam? ‘Waar staat het huis?’ vroeg ze om op een

ander onderwerp over te stappen.

‘In Europa.’

‘Ik had niet anders verwacht.’ Ze grijnsde. ‘Maar waar precies?’

‘Malta,’ zei hij terwijl hij remde voor een verkeerslicht dat op rood sprong.

‘Wat? Was je van plan om te gaan emigreren?’ Ze schoot in de lach. ‘Dat had je dan wel even kunnen bespreken.’

Hij zuchtte diep en het was zo’n zucht waarmee hij haar het gevoel gaf dat ze dom bezig was. Er moest iets met hem aan de hand zijn, want zo onaardig was hij zelden. ‘Is er iets?’ vroeg ze.

‘Wat zou er zijn?’ retourneerde hij de vraag.

‘Dat weet ik dus niet, maar je doet behoorlijk onaardig. We gaan naar een huis kijken om samen in te wonen, maar als je zo doet, wil ik helemaal niet met jou in één huis wonen.’

Even wierp hij een blik op haar gezicht, toen keek hij weer voor zich. Hij trok op omdat het licht op groen gesprongen was. ‘Malta is de naam van een straat in die nieuwbouwwijk die ze Europa hebben genoemd en waar elke straat de naam van een lid van de Europese Unie heeft.’

‘Pfff,’ zuchtte ze overdreven. ‘Wat een opluchting. Ik dacht toch echt even dat je Nederland uit wilde.’

‘Dat wil ik soms ook graag.’

‘O?’

‘Ja! Al die regels waaraan je hier moet voldoen. Het is soms echt niet normaal. Vandaag kregen we geheel onverwachts bezoek van een controleur van de belastingdienst. Hij wilde alle boeken nakijken en uitpluizen en...’

Dus dat was er aan de hand, dacht Kyra opgelucht. Hij had vervelend bezoek gehad. Het lag niet aan die ene minuut die zij te laat was. Het lag aan de belastingdienst. Dat kon ze begrijpen, want die konden net zo lang in je cijfers zitten zoeken tot ze een fout gevonden hadden. En het was ook zo dat je je het gemakkelijkst afreageerde op iemand van wie je hield. Tegen die controleur was hij

natuurlijk een en al beleefdheid geweest en nu was Kyra het slachtoffer van zijn opgekropte boosheid. Ze glimlachte. Dat slachtoffer was ze graag, nu ze wist dat ze zelf niet de reden van die boosheid was.

Gerustgesteld gingen haar gedachten nu naar Malta. Europa? Nieuwbouwwijk? Ze fronste haar wenkbrauwen. Had hij echt nieuwbouwwijk gezegd? Ze opende haar mond om het hem te vragen, maar sloot hem meteen weer. Dit kon ze niet maken. Thom was nog steeds bezig zijn boze hart te luchten en vertelde mopperend wat die belastinginspecteur allemaal gevonden had. Ze had meer dan de helft niet gehoord, maar gelukkig had hij dat niet gemerkt.

‘Belachelijk, toch?’ vroeg hij nu gepikeerd. ‘Alsof ik zoiets zou doen. Het zou niet in me opkomen!’ riep hij verontwaardigd uit.

Kyra glimlachte hem bemoedigend toe. Ze wist helaas niet wat er niet in hem op zou komen, maar vragen deed ze het ook niet. Ze kende hem goed genoeg om te weten dat hij haar ’s avonds het hele verhaal nog eens zou vertellen en dan voorzien van alle details, die hij nu, zeker weten, wegliefte vanwege tijdgebrek.

‘Wanneer kwam die man eigenlijk?’ vroeg ze echter wel. ‘Vandaag toch!’

‘Ja, maar tussen de middag belde je mij op vanwege dat huis. Toen klonk je nog zo vrolijk.’

‘Toen dacht ik nog dat hij wel verdwijnen zou. Hij was er al om negen uur. Ik had net de makelaar gebeld voor een afspraak omdat ik dat huis vanochtend in de krant had zien staan en toen stond die kerel voor mijn bureau. Om precies half een vertrok hij, dus belde ik jou. Kon ik weten dat hij om precies een uur weer terugkwam! Hij had lunchpauze genomen en buiten een wandeling gemaakt. Toen ik om half vier wilde vertrekken, keek hij me vreemd aan. Hij was nog lang niet klaar. Jammer dan. Ik had een afspraak! En die had hij ook moeten maken!’

Ze greep zich beet aan het handvat van het portier omdat

hij veel te schuin en te hard door de bocht reed en zag het volgende moment een hele serie splinternieuwe woningen uit het landschap oprijzen. Dus inderdaad: een nieuwbouwwijk!

‘Stop!’ riep ze dwingend.

‘Hoezo?’ Hij keek haar totaal verward aan. ‘Wat bedoel je?’

‘Je moet stoppen. Zet de auto aan de kant van de weg.’

‘Helemaal niet. De makelaar wacht op ons.’

‘Ik wil dat je stopt!’

Hij keek haar onzeker aan, zag dat ze het meende en trapte op de rem. Voorzichtig reed hij met een wiel de weg af, de berm in, en hield daar stil. ‘Wat is er?’

‘Gaan we naar een nieuwbouwwijk?’ vroeg ze.

‘Dat zei ik toch! Europa heet die wijk.’

‘Je weet heel goed hoe ik over nieuwbouwhuizen denk.’

‘Inderdaad. Maar als je dit huis gezien hebt, zet je al je tegenwerpen overboord.’ Hij pakte de versnellingspook beet om weer weg te rijden.

‘Wacht nog even,’ zei ze rustig.

Hij keek haar onderzoekend aan.

‘Je bent boos op die belastingambtenaar. Dat reageer je af op mij. Prima! Maar niet op de makelaar. Dus stap even uit, loop een rondje om de auto, haal diep adem en kom dan terug.’

Hij keek haar fronsend aan. ‘Ben je gek of zo?’

Ze zei niets terug, keek hem alleen maar aan.

Hij zuchtte, haalde zijn schouders op en stapte uit.

Ze grinnikte. Ze had niet verwacht dat hij uit zou stappen. Ze volgde hem met haar blik tot hij achter de auto verdween, draaide haar hoofd naar rechts in de verwachting hem zo naast haar te zien, maar hij kwam niet. Ze maakte haar riem los en draaide zich om. Hij stond achter de auto stil. Wat nou? Moest ze ook uitstappen? Net toen ze haar hand naar de deurknop uitstak, verscheen hij weer in beeld. Hij opende zijn eigen portier en stapte in. Hij glimlachte naar haar. ‘Sorry. Je had volkomen gelijk. Het spijt

me dat ik mijn agressie op jou afreageerde. Jij kunt er niets aan doen dat die man zo onverwachts op kantoor stond en ook niet dat hij een foutje ontdekte dat volgens hem een leuke boete op gaat leveren.'

Ze lachte naar hem, legde haar hand op zijn arm en boog zich naar hem toe. 'Je bent lief,' zei ze en kustte hem.

'Soms,' gaf hij eerlijk toe. Hij startte de auto en reed verder. 'Ik weet dat je liefst een oud pand bewoont, maar als je dit ziet...'

Kyra zei niets. Ze kon zich niet voorstellen dat een nieuw huis haar kon bekoren en diep van binnen viel het haar ook van hem tegen dat hij haar meenam naar een nieuw huis. Als het nu nog in een oude wijk had gestaan, maar nee, de hele wijk was splinternieuw. Er stonden nog niet eens bomen. Slechts een enkele tuin had struiken en planten, de meeste tuinen bestonden nog uit zwarte aarde. Het zou jaren duren voor het er hier een beetje levendig uitzag. Ze begreep niet dat hij dat aantrekkelijk vond, maar ze zweeg. Eerst maar eens zien om welk huis het ging.

'Hier moet het ongeveer zijn,' zei hij en tuurde op de straatnaambordjes. 'Ja, dit is de Malta.' Hij sloeg af en keek nu naar de huisnummers. 'Het is nummer 23.'

'Daar,' zei ze en wees naar een vrijstaande villa.

Hij remde af en parkeerde naast de stoeprand. Hij lachte. 'Het is nog mooier dan op internet.'

'Internet? Je had het toch in de krant zien staan.'

'Dat wel, maar er stond een internetadres bij en daar kon je het huis van alle kanten bekijken. Zelfs aan de binnenkant. Het is ontzettend ruim. Grote kamers, grote keuken en een heel ruime badkamer. Kyra, je moet het wel mooi vinden. Kom, we gaan kijken. Ik geloof dat de makelaar er al is.'

Er kwam inderdaad meteen een man op hen af met uitgestoken hand. 'Meneer en mevrouw Bersee?' vroeg hij stralend. 'Ik ben de makelaar.'

Kyra glimlachte. Nee, mevrouw Bersee was ze voorlopig nog niet en als het aan haar lag – en dat lag het – dan zou

ze ook nooit zo gaan heten. Zelfs als ze zouden trouwen, dan nog zou ze haar eigen naam aanhouden. Ze heette nu al vierendertig jaar Kyra Holt en dat wilde ze zo laten ook. Maar dat hoefde hij niet te weten. Ze schudde vriendelijk zijn hand en liep vervolgens achter de beide mannen aan.

Bij de voordeur zocht de makelaar naar de juiste sleutel. Kyra maakte van de gelegenheid gebruik om nog eens rond te kijken. In de hele straat was nog geen plant, struik of boom te bekennen. Kaal, onnatuurlijk en vooral onge-zellig. Binnen zou het er vast en zeker net zo uitzien.

De makelaar opende de voordeur met een weids gebaar en Thom maakte al net zo'n gebaar naar haar. Dus stapte ze als eerste naar binnen, de grote hal in, waar de glanzende marmeren vloer haar meteen verblindde. Ze wist het bij de eerste stap, maar hoe zei ze dat tegen Thom? Hier ging ze in elk geval níet wonen.

‘Mooi, zeg,’ zei Thom enthousiast. ‘Echt prachtig, dat marmer op de vloer.’

De makelaar glimlachte opgewekt en ging hen voor naar de huiskamer, die inderdaad ontzettend groot was.

‘We kunnen hier wel een dansschool beginnen,’ liet Kyra zich ontvallen.

Maar Thom reageerde niet. Die liep alleen maar vol enthousiasme van de ene naar de andere hoek, wierp een blik door de grote schuifpui aan de achterkant van de kamer de tuin in en voelde aan de buitendeur, die naar een aangebouwde schuur bleek te leiden.

‘U hebt wel gezien dat er ook een garage aan het huis vastzit? Deze schuur is alleen voor tuingereedschappen en zo. Groter lijkt me niet nodig, gezien de afmetingen van de garage.’

Thom knikte en liep de huiskamer weer in, terug naar de hal, waar hij de trap beklom. Kyra liep er traag achteraan. Ze begreep niet wat ze hier deden. Thom wist toch dat ze niet van nieuwe huizen hield. Die hadden geen sfeer. Althans niet zoals een oud huis dat had. Ze had hem dat

al zo vaak uitgelegd en dan knikte hij begrijpend, maar blijkbaar had hij het toch niet voldoende begrepen.

Boven waren vier ruime slaapkamers en inderdaad een erg ruime badkamer, voorzien van een ligbad en een luxe douchebad. ‘Dit is een stoomcabine,’ vertelde de makelaar. ‘Net een minisauna. Daar zult u zeker van genieten.’

‘Ik begrijp iets niet,’ zei Kyra. ‘Dit huis is nog nooit bewoond geweest. Hoe komt het dan dat er al een stoomcabine in zit? Zoiets wordt toch nooit bij de bouw meteen al geplaatst?’

‘Dat klopt helemaal, maar dit huis was al verkocht. En de eigenaars hebben de kleuren van de badkamertegels en de stoomcabine uitgekozen. Het is alleen erg triest, want de man is laatst verongelukt en de vrouw wil hier niet in haar eentje wonen en dus staat het te koop.’

Er bleek nog een verdieping boven te zitten waar gemakkelijk twee kamers gebouwd konden worden, en dan nog zou er volop bergruimte overblijven.

‘Wat lijkt het me geweldig om hier een biljart neer te zetten,’ riep Thom uit. ‘Ik vind het echt een schitterend huis.’ Ik niet, dacht Kyra zuchtend. Dat zou nog gezellig worden vanavond, want Thom had voorgesteld dat ze aansluitend ergens zouden gaan eten. Ze zag hun etentje al heerlijk in de soep lopen, zelfs als ze dat niet als voorgerecht zouden kiezen. Ze moest in stilte lachen om haar eigen gedachten, maar ze schrok op toen ze Thoms woorden hoorde. Een optie? Wilde hij een optie op het huis nemen? Omdat hij het risico niet wilde lopen dat het straks weg was. Hoezo straks? Ach ja, als hij haar er tijdens het etentje van overtuigd had dat ze het ook mooi vond. Ze schudde zachtjes haar hoofd. Lieve schat, dat gaat je echt niet lukken! Ik ga hier niet wonen.

HOOFDSTUK 2

Kyra keek Thom met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Ik kan wel twintig redenen bedenken waarom ik daar niet wil wonen,’ zei ze. Ze zaten in een chic restaurant op het dessert te wachten. Het eten was werkelijk heerlijk geweest. Een fantastisch voorgerecht, een schitterend hoofdgerecht en het toetje zou minstens net zo geweldig zijn, maar hun gesprek had de sfeer aardig bedorven en Kyra had niet zo kunnen genieten van het uit eten gaan als ze anders deed.

‘Vertel op,’ zei Thom en stak demonstratief een vinger in de lucht. ‘Reden nummer een?’

‘Een nieuw huis heeft niet de sfeer van een oud.’

‘Die kan je zelf aanbrenge,’ vond hij. ‘Telt niet. Dus nog steeds: reden nummer een?’ Hij stak opnieuw die vinger op.

‘Het huis is me te luxe, te duur. Het straalt een rijkdom uit waar ik me niet in thuis voel. Er staat in de hele straat nog geen boom of struik. Het duurt jaren voor het er een beetje groen uitziet. Ik vind marmer afschuwelijk, dat past niet bij mij,’ ratelde ze door om hem niet de gelegenheid te geven haar redenen opnieuw af te keuren, ‘en de huiskamer lijkt een balzaal. Daar kan je nergens een knusse hoek maken. Het is te groot, te ruim, te luxe.’

‘Dat zijn er nog steeds geen twintig en de meeste vallen af. Te duur telt namelijk ook niet. Jij kunt als bankmanager korting op de hypotheekrente krijgen. Daar hebben we de rest van ons leven plezier van.’

‘De rest van ons leven?’ Haar mond viel open. ‘Plezier van de hypotheek terwijl ik geen dag plezier van het huis zal hebben?’

‘Lieve schat,’ verzuchtte hij weer op die manier die haar het gevoel gaf dat ze dom bezig was, ‘het huis is elke cent waard. Zie het dan als een goede investering!’

‘Thom, ik ga niet in een investering wonen. Ik wil in een huis wonen. Ik wil me er thuis voelen. Ik wil ’s avonds na mijn werk met een plezierig gevoel naar huis rijden, me verheugen op mijn thuiskomst. Dat zal in dat huis nooit gebeuren.’

‘Waarom mag een huis geen luxe uitstralen? We hebben het toch ruim samen. Dat mag je dan ook wel laten zien.’ De ober bracht de desserts en even was Kyra verrast door de aanblik ervan, maar tegelijk voelde ze dat ze geen hap meer door haar keel kon krijgen. Ze schoof het schaalpje opzij. ‘Breng me maar terug naar de bank, dan kan ik met mijn eigen auto naar huis.’

Een klein uur later zag Kyra het eeuwenoude grachtenpand waarvan de tweede verdieping van haar was. Ze voelde zich warm worden bij de aanblik. Dat was dus een huis om in thuis te komen. Het enige probleem was het vinden van een parkeerplaats. Dat lukte zelden vlakbij, maar ze had het er graag voor over. Ze hield van de oude binnenstad, van de oude huizen en de sfeer die die huizen met zich meebrachten. Zelf was ze in een dorp opgegroeid en al werkte ze nog steeds in een dorp, ze woonde in de stad en daar wilde ze liefst ook niet meer weg. Ze genoot van de drukte en vooral van het multiculturele in de stad, waar je voortdurend andere mensen zag lopen en andere dingen meemaakte. Ze begreep dan ook werkelijk niet dat Thom haar mee had kunnen nemen naar zo’n nieuwbouwwijk en ook nog eens helemaal aan de rand van de stad. Waar natuurlijk alleen rijke mensen woonden en waar van gemengde culturen zeker geen sprake zou zijn. Oké, aan de gracht stonden ook weinig bomen, maar ze stonden er wel en de meeste waren al heel oud, dat kon je zien en ook dat gaf sfeer.

Ze schudde haar hoofd en parkeerde haar auto op minstens tien minuten loopafstand. In de stad zelf was het onhandig om met de auto te gaan, maar voor haar werk had ze hem hard nodig. Natuurlijk deed ze er uren over

om de dertig kilometer naar de bank te rijden. Ze ging immers net als iedereen tijdens het spitsuur op weg, maar als ze met het openbaar vervoer zou gaan, moest ze twee trams en twee bussen nemen en daar had ze geen zin in. Ze stapte uit, sloot de auto af en begon aan de wandeling, terwijl ze ijverig om zich heen keek en genoot. Ze snoof de geur van de stad in zich op. Misschien was de lucht hier niet zo schoon als in die nieuwbouwwijk, maar desondanks hield ze van de stadse geur, die zo veel spannends in zich droeg. Ze sloeg de hoek om en kwam op haar eigen gracht. Een eindje voor haar uit liepen twee zwarte mensen. Niet dat ze hun gezichten kon zien, want ze keek hen op de rug, maar aan hun manier van lopen wist ze dat het zwarte mensen moesten zijn. Die liepen zo anders dan blanke. Zwarte mensen hadden elastiek in hun lijf, terwijl blanken stijf en stram waren. Ze glimlachte om hun soepele passen, hun ritmische bewegingen, terwijl ze ze langzaam maar zeker van achteren naderde omdat ze duidelijk sneller liep dan zij.

‘Ben je nooit bang?’ had haar moeder angstig gevraagd, die eerste keer dat haar ouders naar haar appartement kwamen kijken. Nee, ze was nooit bang, nou ja, zelden. Ze had het gevoel dat angst aangepreut werd door anderen, maar ze moest toegeven dat haar ook nog nooit iets was overkomen. Dat was voor haar moeder inmiddels anders. Die ene keer dat haar ouders bij haar gelogeed hadden, bleek er in hun auto te zijn ingebroken. Ze hadden niets van waarde kunnen vinden en zelfs de radio hadden ze laten zitten, maar de afstandsbediening van hun garagedeur was wel weg. ‘Wat moeten ze daar nou mee?’ had haar moeder kwaad tegen de politieagent geroepen. Tja, daar wist hij wel antwoord op. Met afstandsbedieningen konden ze gokkasten van de wijs brengen en dat kon weleens een leuke bijverdienste opleveren. Tot overmaat van ramp bleek de verzekering die afstandsbediening nog niet eens te betalen ook. De autoverzekering vergoedde alleen het slot, alles wat in de auto lag viel onder de

inboedelverzekering. Die hadden ze bij een andere maatschappij en daar zeiden ze vrolijk dat alles wat in de auto lag onder de autoverzekering viel. Dat was dus de eerste en meteen de laatste keer geweest dat haar ouders bij haar kwamen logeren. Maar zoiets was Kyra nog niet overkomen en al hoorde het niet, ergens calculeerde ze dat er toch bij in. In de stad raakte je van alles kwijt en ging er van alles kapot. Leuk was anders, maar het hoorde er tegenwoordig bij.

Juist toen Kyra de zwarte mensen had bereikt, die zelfs omkeken om te zien wie er zo snel achter hen aankwam, hield ze in. Ze was er. Ze lachte naar hen en stak de sleutel in haar voordeur. Ze lachten terug, waardoor Kyra een oogverblindend wit te zien kreeg. Ze bukte zich om de post op te rapen en terwijl ze de lange trap naar boven opklom, bedacht ze wat ze Thom zou zeggen. Hij hield ervan dat ze even liet weten dat ze thuis was en zelf vond ze dat ook wel een prettige gewoonte. Maar ze waren niet echt vriendelijk uit elkaar gegaan en dat zat haar flink dwars.

Boven aangekomen trok ze haar jas uit, hing hem op en liep de huiskamer in, deed hier en daar een schemerlampje aan en keek tevreden om zich heen. De kamer had kleine ramen en dat alleen al gaf sfeer, vond Kyra. Niet zo'n raam van vier bij vier meter zoals in dat nieuwbouwhuis. Nou ja, vier bij vier? Ze glimlachte. Ze overdreef natuurlijk, maar toch.

Ze liet zich op de gebloemde bank zakken en pakte de telefoon die op een tafeltje naast de bank stond. Even aarzelde ze en bleef haar blik gericht op haar meubels. Het waren mooie meubels van goede kwaliteit, maar ze gaven een wat ouderwetse indruk. Precies als het huis. In zo'n nieuwbouwhuis moesten moderne, strakke meubels, designmeubels, en Thom wist dat ze daar niet van hield. Hoe moest dat nu verder?

Zou ze niet bellen, maar alleen een sms'je sturen met de mededeling dat ze weer thuis was? Maar nee, dat was

tegen hun gewoonte en bovendien wilde ze toch nog graag even zijn stem horen. Misschien klonk hij al beter dan op het moment dat ze uit elkaar gingen. Ze drukte op de 1 van het geheugen van de telefoon en twee tellen later had ze Thom aan de lijn.

‘Ik ben er,’ zei ze opgewekt.

‘Het spijt me,’ zei hij tot haar verbazing, maar hij ging meteen door. ‘Ik had mijn dag niet. Die belastingman heeft alles verpest. Ik wilde je er niet mee lastigvallen, maar het schijnt echt dat er wat fouten in de boekhouding zijn gemaakt en die wil hij me aanwrijven. Hij ging weg met een hele stapel uitgeprinte papieren en de mededeling dat me een fikse boete te wachten staat. Dat kan ik er niet bij hebben.’ Hij zuchtte.

‘Wat naar voor je,’ zei ze meelevend. Ze wist dat Thom hard moest werken om een leuk inkomen te hebben en dat het vinden en krijgen van nieuwe klanten altijd gepaard ging met vallen en opstaan. Hij had het reclamebedrijf, waar hij vanaf zijn geboorte al ingegroeid was, van zijn vader overgenomen. Maar hij had andere inzichten dan zijn vader en was daardoor meteen al een paar klanten kwijtgeraakt. Gelukkig had hij onlangs een heel grote nieuwe klant aan de haak kunnen slaan, maar om zomaar even een paar duizend euro of meer aan de belastingdienst te moeten betalen terwijl je denkt dat alles prima voor elkaar is, dat is natuurlijk echt een enorme tegenvaller. ‘Zei hij ook om hoeveel het gaat?’

‘Nee, dat niet, maar als ze eenmaal bezig zijn vinden ze altijd meer, dus ik was knap chagrijnig en dat spijt me.’

‘Het is je vergeven,’ zei ze lachend. ‘Ik begrijp best dat zo’n bezoek je niet in de koude kleren gaat zitten, maar toch...’ Ze aarzelde of ze nu zou zeggen wat haar dwarszat of zou wachten tot hij beter gestemd was.

‘Wat?’

‘Tja... Dat huis...’

‘Dat was toch prachtig!’ riep hij enthousiast uit. ‘Ik snap niet wat je erop tegen hebt. Ja, ja,’ haastte hij zich te zeg-

gen om te voorkomen dat Kyra opnieuw haar waslijst met bezwaren op zou sommen, 'ik heb je wel gehoord, dus ik weet het wel, maar begrijpen doe ik het niet. Ik vond het echt prachtig en ik zou er zo gaan wonen.'

Ze zweeg. Ze wist even echt niet wat ze terug moest zeggen.

'Ben je er nog?' vroeg Thom.

'Jawel, maar... Je weet toch hoe ik over huizen denk? En dat was nooit een bezwaar. Onze smaken verschillen, maar jij zei altijd dat ik maar moest kiezen omdat vrouwen er nu eenmaal beter in zijn om een huis leefbaar te maken. En je weet dat ik niet in een nieuwbouwhuis wil.'

'Huis? Het was een droomvilla!'

Ze zei niets, wist niets te zeggen.

'Kyra, je moet toegeven dat ik gelijk heb,' hield Thom vol. 'Natuurlijk heb je gelijk. Het was een prachtig huis, eh, villa. Schitterend. Een zwembad in de tuin ontbrak er nog aan, maar verder...'

'Zie je wel dat je het met me eens bent.'

'Best wel, maar ik wil er niet wonen. Ik zal me niet thuis voelen in zo'n wijk. Het is te chic, daar houd ik niet van, dat weet je. Ik houd van kwaliteit, zeker, maar niet van luxe die eraf knalt. Ik denk ook dat zulke huizen erg in trek zijn bij inbrekers, denk je niet? Die moeten wel denken dat er binnen van alles van hun gading staat.'

'Dat is geen enkel probleem. Daar zijn alarminstallaties voor.'

'Dat betekent dat je de schuifpui naar de tuin niet eens open kunt hebben staan omdat het alarm dan afgaat.'

Thom zuchtte. 'Daar is echt wel iets op te vinden. Toe, schat, denk er nog eens over!'

'In de stad staan ook mooie panden. Panden die er vanbuiten eeuwenoud uitzien, maar vanbinnen toch vol moderne snufjes zitten. Panden met stijl!'

'In de stad wordt trouwens veel meer ingebroken dan in zulke wijken, weet je. In de stad valt een vreemdeling niet op, in zo'n wijk wel,' vond Thom.

‘Oké, daar heb je misschien gelijk in, maar het stemt me verdrietig dat jij zo’n heel ander huis wilt dan ik.’

‘Verdrietig? Lieve meid, we hebben nog niets gekocht, toch? We zoeken net zo lang door tot we allebei happy zijn.’

Ze knikte aarzelend en dacht er weer aan dat hij een optie op het huis had willen nemen zonder met haar te overleggen. ‘Ik ben toch bang dat onze smaken niet bij elkaar komen,’ zei ze zacht.

‘Schat, ik houd van je, daar gaat het om. Zal ik nog even langskomen?’

‘Nu?’

‘Waarom niet? Ik had wel werk mee naar huis genomen, maar daar heb ik geen zin in met die belastingman in mijn gedachten en zoals gewoonlijk is er niets op televisie.’

‘Nou, best wel leuk, ja,’ zei ze enigszins overdonderd.

‘Best wel leuk?’ riep hij lachend uit. ‘Hallo! Ik ben de man met wie je wilt gaan samenwonen, hoor!’

‘O, die?’ Ze lachte ook. ‘In dat geval ben je van harte welkom.’

Hij zou wel met de tram komen, dat was het handigst vanaf zijn kant van de stad. Dan had ze nog een halfuur de tijd. Ze haastte zich naar beneden en haalde de grendel weg voor de voordeur, daarna rende ze naar de badkamer, waar ze een snelle douche nam. Vervolgens trok ze haar mooiste lingersetje aan en sloeg haar dunne, soepele ochtendjas eroverheen. Ze wist dat hij daar gek op was en ze had er zin in om hem gek te maken en het huizengedoe te vergeten. Ze haalde een kam door haar korte bruine haren en lachte naar zichzelf in de spiegel. Ze kwamen er wel uit! Een relatie was nu eenmaal geven en nemen en natuurlijk moest ook zij een beetje toegeven. Ze waren nog maar zo kort naar een huis aan het zoeken. Het zou heus wel een keer lukken, precies zoals Thom zei. En wat belangrijker was: ze hielden van elkaar.

Leuk, dat hij zo onverwachts nog langskwam. Had ze wel

HETTY LUITEN

Niet klein te krijgen

Een overrompelende gebeurtenis zet Kyra's veilige leventje totaal op z'n kop. Maar ze laat zich er niet door uit het veld slaan... ze slaat terug!

Kyra Holt is kantoormanager op een bank. Ze heeft een relatie met Thom en samen zoeken ze een huis. Alles lijkt perfect in orde, tot een inbreker Kyra's leven volkomen overhoop gooit.

Het kost Kyra zo veel moeite om na de inbraak zonder angst te leven, dat Thom het opgeeft en de relatie verbreekt. Ze slaapt nog nauwelijks, krijgt concentratieproblemen en moet uiteindelijk - tot haar schande, vindt ze - hulp inroepen van een psychotherapeut.

Door haar werk en door haar angsten komt Kyra met twee totaal verschillende vrouwen in aanraking: de oude, adellijke barones Van der Stolcke en de jonge, dakloze Anna. Met beide vrouwen ontstaat een hechte vriendschap.

Hetty Luiten schrijft moderne romans, waarin de lezer zich kan herkennen. Eerder verschenen van haar ook *Uit evenwicht*, *Als dag en nacht* en *De bekentenis*.

NUR 301

Zomer & Keuning

ISBN 978-90-5977-467-4

9 789059 774674

www.kok.nl